

□□□□□□□□□□**lubiți credincioși,**

În săptămâna ce urmează Biserica va re trăi nașterea Domnului Isus Cristos. Ea inaugurează era nouă a lumii, era mântuirii, era eliberării de păcat. Nu din întâmplare istoria omenirii este împărțită din noaptea de Crăciun și această noapte are o nouă semnificație pentru omenirea răscumpărată.

Cu certitudine că acesta a fost efectul răspândirii Evangheliei care a dat originea civilizației creștine occidentale, și de atunci încolo orice alt reînceput fără Isus Cristos a dat faliment. E suficient dacă ne gândim doar la momentul Revoluției franceze, la acea palidă tentativă de a reconsidera timpul și istoria, substituind calendarului gregorian cu sărbătorile creștine, calendarul revoluționar cu sărbătorile sale. Este adevărat că a durat ceva acest mod stângaci de a reface istoria, dar destul de puțin, așa cum au durat de altfel și alte tentative având la bază exemplul revoluției franceze, dar fără fundamentul Isus Cristos.

Astăzi comunitatea creștină celebrează acest nou început și îl celebrează meditând asupra sărăciei Domnului. El se va naște și va veni într-o iesle, unicul loc pe care l-au găsit disponibil Iosif cu Maria, încălzit de respirația animalelor. Și totuși, el este Creatorul și Regele Universului! Că Dumnezeu se întrupează într-un nou născut este un mister de credință pe care numai o iubire infinită poate să îl justifice. Iubirea lui Dumnezeu pentru om are acest „exces” pe care mentalitatea noastră nu reușește să îl cuprindă: se naște dintr-o Fecioară și primele sale scântece se aud într-un staul, printre animale.

Și astăzi, după multe secole, mai suntem uimiți din cauza unui eveniment atât de singular, care ne cheamă să reflectăm cu seriozitate asupra sensului prezenței divinului în istorie. Încă o dată Dumnezeu ne năucește cu o acțiune neobișnuită care pune în prim plan alegerea pe care a făcut-o: micimea, slăbiciunea, sărăcia care par a fi în contrast cu omnipotența divinității, unicul lucru de care omul se simte atras și este dispus să-l primească de la Dumnezeu.

Omul preferă să-l vadă pe Dumnezeu în omnipotența sa, un Dumnezeu înaintea căruia să i se poată închina. De aceea a-l întâlni în simplitatea unui copil sau în modestia unui om este dificil, dacă nu chiar scandalos. Și totuși, Dumnezeu se face om. Alege această cale pentru a întâlni făptura umană și pentru a se revela ei. Acesta este cel mai mare dar pe care Dumnezeu l-a făcut omului: făcându-l prietenul său, confidentul său, unul ca și el. Prin întrupare, omenirea pătrunde în divinitate și divinitatea aparține omului.

Acest mister despre care am vorbit va fi celebrat peste câteva zile, la Crăciun. Darul acesta poate fi refuzat, trecut cu vederea sau primit cu bucurie și cultivat. Acestea sunt trei răspunsuri pe care omul poate să le dea inițiativei divine: Primul răspuns îl dau cei ce se opun luminii care caută să le ilumineze mintea și să le încălzească inimile, a celor care cultivă o atitudine contrară adevărului și dreptății și care caută eliberarea omului de legea divină. Al doilea îl dau cei care sunt „călduți”, cei care trăiesc creștinismul lor ca un accesoriu al vieții care nu dă roade, care este sufocat de alte lucruri ce par a fi mai importante pentru a le dedica timp și spațiu. Al treilea îl dau cei sfinți, cei care au luat în serios faptul că sunt creștini și riscându-și chiar și viața, caută să-și facă din propria persoană imaginea lui Dumnezeu. Ei sunt adevărați făuritori ai eliberării omului, cei care acceptă cu bucurie darul divin.

□□□□□□□□□□**lubiți credincioși,**

Acest dar este o persoană cu un nume precis: Spiritul Sfânt. El este făuritorul sfințirii omului, cel care face dintr-un simplu om un alt Cristos.

De aceea iată ce înseamnă a fi creștin: înseamnă a face loc în viața proprie Spiritului Sfânt. Iată de ce Crăciunul asumă o semnificație profundă și personală: trebuie să-l naștem pe Cristos în noi, în sufletele noastre. Dacă nu vom face acest lucru celebrarea Crăciunului devine doar un rit, golit de semnificații, care nu lasă nici un semn, pentru că nu ne aduce anunțul de bucurie și pace. Vom fi precum locuitorii din Betleem care nu au reușit să găsească un loc pentru o femeie gravidă și au lăsat ca Dumnezeu să se nască departe de ei.

Misterul Crăciunului este răstălmăcit în zilele noastre. Dacă ne gândim doar un moment ce a devenit Crăciunul, becuțe, lumini colorate, artificii, cadouri, consum fără măsură, zile libere. Ce are de a face Dumnezeu cu toate acestea? Nimic. Este doar un pretext pentru a sărbători, pentru a te distra, pentru a sta împreună, dar nu pentru a face loc lui Dumnezeu în societatea noastră implicată în cu totul alte proiecte. Poate că au avut loc ceva fapte bune, poate propagandă la televizor, dar pentru Dumnezeu, nimic. Dimpotrivă legea sa este tot mai

Schita predica la Duminica dinaintea Craciunului.

Scris de Pr.Olimpiu Todorean
Duminică, 29 Noiembrie 2009 19:04 -

departe de cea care guvernează acțiunile noastre.

Iată, dacă vom face așa, Dumnezeu nu se va naște în inimile noastre și în comunitățile noastre și acel mesaj de pace devine mereu mai dificil de a fi ascultat pentru că fără Dumnezeu legea civilă este mereu încălcată și drepturile omului de foarte multe ori călcate în picioare.

Crăciunul, sărbătoarea copilului Isus, vede în continuare creșterea numărului de copii uciși prin avort, violența pentru plăcerea celor mari, uciși de o societate tot mai violentă, pentru că este tot mai egoistă și incapabilă de iubire.

De aceea, celor care ascultă mesajul Crăciunului li se cere să nu se comporte precum betleemiții, ci ca păstorii, ca magii, care la anunțul divin se pun în mișcare pentru a-l întâlni pe Domnul și a-l adora. Numai astfel popoarele de azi, care trăiesc în întuneric, vor vedea din nou strălucirea luminii. Amin.